

Vantarna värmer allt förutom mina händer

Stirrar. In i en vägg. Blicken glider över till datorskärmen. Stirrar. Fastnar. Tröttnat på allt det här nu. Jag blir glansig i ögonen då termometern än en gång ställer sig över 38grader. Feber. Hulkande på toaletten. Fast. Jag är, fast. Fast i det här och fast i en återvändsgränd. Jag är fast, inlåst, under ytan och ovanför molnen i en annan del av verkligheten som ingen vet om. Bra tecken? Sympatiska leenden sprids över min stig och jag hatar det, alltihop, allihopa. Jag hatar medlidande för det får mig att känna mig annorlunda. Eller som alla andra. Det är väl vad folk lever på these days? Medlidande ifrån andra, endast för bekräftelse som ska visa att man inte är ensam. Kan vi någonsin kalla oss ensamma ändå? Eller kan vi någonsin kalla oss individer? För man lever på andra så som man lever på andetagen träden och luften ger ens lungor.

Nere på mina knän ber jag er, jag ber er att vara ni. Jag vara jag. Vi vara ett. Vi vara två, individer. Jag ber er, så som jag ber mig själv. Är jag tydlig nog? Tydlig nog i min förklaring över vad jag inte själv förstår mig på? Jag förstår mig inte på mänskligheten, men det är okej för den förstår sig inte på mig heller. Sitt där, sitt på era balkonger och förstör era lungor med cigaretter, göm er i folkstimmet på en fest med cider och sprit. Förstör era hjärnceller, jag bryr mig inte någonstans. Jag är inte bättre själv, jag är ingenting så som jag inte anser någon vara någonting.

Vi är alla människor, vi är alla lika mycket värda - alla lika lite värda.

"Let's compare scars, i'll tell you who's is worst."

Jämför dina problem, med mina? Jämför, dina känslor, med vad jag känner?

Vill du vara värst? Jag låter dig vara värst.

Vill du lyssna, jag låter dig lyssna.

Vill du vara du, var du, det är det enda sättet.

Vill du veta vem jag är?

Tyvärr, så nära kommer ingen mig inpå igen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren you, always med Poeter.se id #33140 innehar upphovsrätten